Lieta Nr.137005814

SPRIEDUMS

Jelgavā, 2014.gada 27.jūnijā

Zemgales apgabaltiesa šādā sastāvā:

tiesnesis referents J.Siliņš,

tiesneši R.Rinčs, I.Akmeņlauka

apelācijas kārtībā sakarā ar SIA /Nosaukums A/ valdes locekļa /pers. B/ apelācijas sūdzību izskatīja rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietu, kurā ar Tukuma rajona tiesas 2014.gada 28.aprīļa spriedumu noraidīta **SIA /Nosaukums A/**, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/ sūdzība, atstāts negrozīts Valsts policijas Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes drošības pārvaldes 2014.gada 30.janvāra lēmums Nr.20.

Iepazinusies ar apelācijas sūdzības motīviem, pārbaudījusi lietas materiālus, Zemgales apgabaltiesa

konstatēja

pirmās instances tiesa atzinusi par pierādītiem šādus administratīvā pārkāpuma apstākļus:

„2013.gada 29.oktobrī plkst.15.40 GKPP PPSUB Autopārvadājumu uzraudzības nodaļas jaunākais inspektors Osvalds Puševs sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PC014232 (turpmāk - Protokols), par to, ka autopārvadātājs SIA /Nosaukums A/ vadītājs /pers. E/ vadīja transportlīdzekli /TL marka/ R 480 ar valsts reģistrācijas Nr. /TL numurs/ savienojumā ar piekabi JYKI V31TO ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ Mērsraga novadā, Mērsragā pa Lielo ielu, virzienā no Upesgrīvas uz Mērsraga centru, pārvadājot kravu - apaļkoki (pavadzīme Nr. SRM 010065). Transportlīdzekļu sastāvs ar kravu tika nogādāts uz asfaltētu stāvlaukumu Mērsragā, Lielā ielā Nr.62, kur tas tika nosvērts uz portatīviem automātiskiem svariem HAENNI WL103 Nr.3583 un 3585. Nosverot transportlīdzekļu sastāvu tika konstatēts, ka tā kopējais svars ar kravu ir 58100 kg (svēruma izdruka Nr.436), pie maksimāli atļautās pilnās masas 52000 kg. Pieļaujamā svaru kļūda +/-5 %, līdz ar ko transportlīdzekļu sastāva faktiskā masa pārsniegta par 3195 kg. Svaru Verifikācijas sertifikāts Nr. M 2439V13 un M2436V13."

Protokolā norādīts, ka tādējādi SIA /Nosaukums A/ pārkāpusi Ministru kabineta noteikumu Nr.343 2., 3.punktu, 15.3.3.punktu un izdarījusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{33} panta astotajā daļā paredzēto pārkāpumu.

2013.gada 22. novembrī VP Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja patruļpolicijas nodaļas priekšnieks Ingus Ukstiņš pieņēma lēmumu Nr. PC 014232, ar kuru SIA /Nosaukums A/ par izdarīto administratīvo pārkāpumu piemērots naudas sods 853,72 *euro* (Ls 600) apmērā.

2014.gada 30.janvārī VP Galvenās kārtības policijas pārvaldes Satiksmes drošības pārvaldes priekšnieks N.Krapsis pieņēmis lēmumu Nr. 20, ar kuru iepriekš pieņemtais lēmums administratīvā pārkāpuma lietā Nr. PC 014232 atstāts negrozīts, bet SIA /Nosaukums/ valdes locekļa /pers. B/ sūdzība noraidīta.

Ar Tukuma rajona tiesas 2014.gada 28.aprīļa spriedumu noraidīta SIA /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/ sūdzība un atstāts negrozīts Valsts policijas Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes drošības pārvaldes 2014.gada 30.janvāra lēmums Nr.20.

Par Tukuma rajona tiesas spriedumu apelācijas sūdzību iesniedzis SIA /Nosaukums A/ valdes loceklis /pers. B/, kurā lūdz grozīt Tukuma rajona tiesas 2014.gada 28.aprīļa (sūdzībā kļūdaini norādīts 25.aprīļa) spriedumu un noteikt pieteicējam par izdarīto

administratīvo pārkāpumu Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{33} panta astotās daļas sankcijā paredzēto minimālo naudas sodu – 570 *euro*.

Sūdzības iesniedzējs pirmās instances tiesas spriedumu uzskata par prettiesisku un grozāmu turpmāk minēto iemeslu dēļ.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{33} panta astotā daļa paredz atbildību par autopārvadājumu veikšanu, pārsniedzot noteikto transportlīdzekļa (transportlīdzekļu sastāva) pieļaujamo faktisko masu no 2 līdz 5 tonnām.

Apelators norāda, ka SIA /Nosaukums A/ uzdevumu, vest pārkrautu kravu, neesot devis, tieši pretēji, uzņēmuma politika esot vest kravas, kuras atbilst piešķirtajai smaguma atļaujai. Transportlīdzekļa sastāvs neesot aprīkots ar svariem, tādējādi kravas kraušana notiekot, ņemot vērā transportlīdzekļa vadītāja pieredzi un rēķinot uzkrautās kravas kubatūras koeficientu pret svaru. Konkrētajā gadījumā šoferis bijis mazpieredzējis, ko lūdz ņemt vērā lietas izskatīšanas gaitā.

Kā jau minēts, krava neesot bijusi pārkrauta, tā bijusi uzkrauta tā, lai paliek svara rezerves. Šoferim neesot bijušas nekādas iespējas svaru noteikt kraušanas vietā, kā arī uzņēmumam neesot iespēju šādus apstākļus nodrošināt.

Turpmāk sūdzībā norāda, ka tiesa spriedumā pievienojusies Iestādes viedoklim, ka saskaņā ar Autopārvadājumu likuma 13.panta trešo daļu pārvadātājam ir jābauda, vai krava autotransporta līdzeklī iekrauta un nostiprināta atbilstoši satiksmes drošības un autotransporta līdzekļa ekspluatācijas prasībām. Tāpat saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma prasībām, ar pārkrautu transportlīdzekli ir aizliegts piedalīties ceļu satiksmē.

Uzņēmums nevienā brīdī nenoliedzot šādu prasību eksistenci un to, ka ir atbildīgs par konstatēto, tomēr tiesai konkrētajā gadījumā vajadzējis izvērtēt, vai Latvijas Republikā noteiktās prasības ir realizējamas ar līdzekļiem, kas būtu samērīgi un nepieciešami demokrātiskā sabiedrībā. Tas konkrētajā gadījumā neesot darīts.

Tiesa konkrētajā gadījumā, vērtējot uzņēmuma atbildību un spēju noteikt kravas svaru tā uzkraušanas vietā, esot izvēlējusies vienkārši piesaukt likumā noteikto, nevis izskatīt lietu un pārkāpuma cēloņus pēc būtības. Tas esot viens no iemesliem, kas novedis tiesu pie kļūdaina sprieduma, tajā skaitā vērtējot uzņēmuma vainu.

Tāpat tiesa esot nepareizi vērtējusi vainu mīkstinošus apstākļus. Tas esot patiešām aizskaroši, ka tiesa bez jebkāda iemesla atzīstot, ka uzņēmums notiekošo pietiekami vaļsirdīgi neesot nožēlojis.

Ko nozīmē pietiekami vaļsirdīgi tiesas izpratnē – šāds skaidrojums neesot sniegts. Tas pārkāpjot uzņēmuma tiesības uz aizstāvību un maldinot izpratni par to, kā regulēt savu rīcību tā, lai tā būtu pilnīgi skaidri saprotama.

Uzņēmums neskaitāmās sūdzībās, kas rakstītas par šo lietu, paudis savu nožēlu un vēlreiz to pasvītrojot. Jebkuram pārkāpumam, kas saistīts ar pārsvaru ir izņēmuma raksturs. Apelators norāda, ka nelūdz atcelt lēmumu, saprot, ka pārkāpums ir izdarīts, savu vainu atzīst un šāda rīcība nekādā gadījumā neesot kvalificējama kā izvairīšanās no atbildības. Saprot, ka sods par pārkāpumu ir jāmaksā, tomēr apelators uzskata, ka par attiecīgo pārkāpumu SIA /Nosaukums A/ būtu jānosaka sankcijā paredzēto minimālais soda apmērs.

Lūdz ņemt vērā to, ka uz uzņēmumā nodarbināto cilvēku skaita, kur katrs no viņiem cilvēcisku apsvērumu vadīts var izdarīt administratīvo pārkāpumu, vidējais pārkāpumu skaits gada laikā neesot liels. Tāpat arī konkrētajam transportlīdzekļa vadītājam /pers. E/ šāda veida pārkāpums ir pirmais un cer, ka paliks arī vienīgais.

Pārbaudījusi pierādījumus administratīvā pārkāpuma lietā, izvērtējusi pārsūdzētā sprieduma pamatojumu, apelācijas sūdzībā minētos motīvus, Zemgales apgabaltiesa uzskata, ka saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{21}pantu apelācijas sūdzību iespējams izskatīt rakstveida procesā pēc lietā esošiem materiāliem un atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums kā likumīgs un pamatots atstājams negrozīts, bet SIA /Nosaukums A/ apelācijas sūdzība kā nepamatota noraidāma.

Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā izdarītie secinājumi ir pamatoti un balstīti uz lietā noskaidrotajiem apstākļiem. Tiesa nekonstatē tādus apstākļus, kas liktu apšaubīt spriedumā izdarītos secinājumus par SIA /Nosaukums A/ vainīgumu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā norādītais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tāpēc neatkārto spriedumā norādīto motivāciju un secinājumus.

Zemgales apgabaltiesa nekonstatē pirmās instances tiesas pieļautus likumpārkāpumus administratīvās lietas izskatīšanā, kas varētu būt par pamatu pieņemtā sprieduma atcelšanai vai grozīšanai.

Lietas izskatīšanas gaitā nekādi jauni apstākļi, kas nebūtu bijuši zināmi, netika noskaidroti.

Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa pamatoti secinājusi, ka Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes drošības pārvaldes priekšnieka 2014.gada 30.janvāra lēmumā Nr.20 ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tāpēc saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{13}pantu apelācijas instances tiesa pievienojas augstākas iestādes un Tukuma rajona tiesas nolēmumos norādītajai motivācijai un detalizēti neatkārto to.

Analizējot apelācijas sūdzībā norādīto, ka, izskatot lietu, tiesa neesot izskatījusi pārkāpuma cēloņus pēc būtības, Zemgales apgabaltiesa secina sekojošo.

Pirmās instances tiesa secinājusi: *„No Iekšlietu ministrijas Informācijas centra Ceļu policijas reģistrā esošajiem datiem izriet, ka SIA /Nosaukums A/ par pārkāpumiem ceļu satiksmē pie administratīvās atbildības gada laikā saukta sešpadsmit reizes. Turklāt, SIA kļūdaini sūdzībā norāda, ka viņa nekad iepriekš nav sodīts par pārkrautu kravu. Tukuma rajona tiesas tiesnese R.Bruce*

2013.gada 5.martā izskatīja SIA /Nosaukums A/ sūdzību par Galvenās kārtības policijas pārvaldes Prevencijas pārvaldes 2012.gada 12.decembra lēmumu Nr.5682, atbilstoši kuram sūdzības iesniedzējs sodīts pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{33} panta astotās daļas, atstāja lēmumu negrozītu. Uz sprieduma pieejamības dienu naudas sods nebija samaksāts. Atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 38.panta pirmajai daļai, ja administratīvi sodīta persona gada laikā no dienas, kad beigusies soda izpildīšana, nav izdarījusi jaunu administratīvu pārkāpumu, tā atzīstama par administratīvi nesodītu. Tādejādi, uz protokola sastādīšanas dienu un lēmumu pieņemšanas dienu /nosaukums/ bija sodīta pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{33} panta astotās daļas."

Katram uzņēmumam jāveic sava darbība tā, lai netiktu pārkāpts likums. Šajā lietā SIA /Nosaukums A/ nav veikusi darbības, lai nepieļautu inkriminētā pārkāpuma izdarīšanu.

Ņemot vērā, ka pārkāpums izdarīts veicot SIA /Nosaukums A/ kravas pārvadājumu, uzskatāms, ka pārkāpums ir izdarīts uzņēmuma interesēs un atbildīga par šo pārkāpumu ir judiska persona.

Pirmās instances tiesa ir izvērtējusi visus lietas apstākļus un pamatoti atzinusi, ka ir izdarīts inkriminētais pārkāpums. Pareizi ir novērtēti visi apstākļi, kas ietekmē nosakāmo sodu.

Ņemot vērā augstāk minēto, Zemgales apgabaltiesa atzīst, ka Tukuma rajona tiesa ir precīzi konstatējusi lietas faktiskos apstākļus, izvērtējusi lietā esošos pierādījumus un pareizi secinājusi, ka SIA /Nosaukums A/ ir vainīga inkriminētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, spriedums atstājams negrozīts, bet SIA /Nosaukums A/ valdes locekļa /pers. B/ apelācijas sūdzība kā nepamatota noraidāma.

Pamatojoties uz teikto, vadoties no Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{12} panta otrās daļas 1.punkta, 289.^{22} panta, Zemgales apgabaltiesa

nosprieda

Tukuma rajona tiesas 2014.gada 28.aprīļa spriedumu atstāt negrozītu, SIA /Nosaukums A/ valdes locekļa /pers. B/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnesis referents J.Siliņš

Tiesnesis R.Rinčs

Tiesnese I.Akmeņlauka